Ferdinando Frega – Nando the Scribe

NOBODY EVER TELLS THIS STORY

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: ÞESSA SÖGU SEGIR ENGINN

Í lok seinni heimsstyrjaldarinnar voru allir örmagna.

Hinir sigruðu voru að missa allt sem þeir höfðu varið árum í að treysta í sessi. Sigurvegararnir höfðu unnið stríðið en þurftu nú að ákveða hvernig framtíðin ætti að líta út.

Fólk var þreytt en samt vongott. Enginn var tilbúinn að gefast upp. Þannig er mannlegt eðli. En gleymum því aldrei að á bak við hvern mann er yfirleitt kona, jafnvel þótt sagan minnist sjaldan á hana.

Bandaríkin fluttu út þekkingu sína til að hjálpa til við að endurreisa hrunin hagkerfi. Á sama tíma gerðu þau það sem Bandaríkin hafa alltaf gert best: viðskipti. Verksmiðjur uxu, hagnaðurinn óx og nýjar vörur birtust á hverju ári. Sumar svöruðu þörfum sem þegar voru til. Aðrar sköpuðu langanir sem fólk vissi ekki einu sinni að það hefði. Undir lok sjötta áratugarins flæddu fjöll af smokkum yfir markaðinn. Opinbera ástæðan var nógu einföld: vörn gegn sjúkdómum. Enginn vildi deyja.

En hver medalía hefur fleiri en eina hlið.

Varan var ekki sérlega ódýr, og regluleg notkun hennar krafðist ákveðinnar skuldbindingar af hálfu veskisins. Hún varð lítil fjárfesting.

Allir báru að minnsta kosti einn á sér. Falinn. Samanbrotinn. Dulbúinn í veskinu, bíðandi eftir viðeigandi neyðartilviki.

Niðurstaðan var fyrirsjáanleg.

Fæðingartíðnin fór að lækka.

Fyrsta fyrirtækið sem tók eftir því var þýskur framleiðandi pela og snuða. Bókhaldararnir sáu það á undan öllum öðrum. Salan dróst saman. Neyslan dróst saman. Færri börn þýddu færri viðskiptavini.

Fundir fylgdu.

Áætlanir fylgdu.

Fjárfestingar voru lagðar til.

En það var grundvallarvandamál.

Það er ekki hægt að kaupa börn á tilraunastofu.

Þau verða að fæðast.
Fyrirtækið átti í basli með að finna lausn. Ekkert virtist virka.

Þá ákvað eigandinn að heimsækja mikilvægan ítalskan viðskiptavin nálægt Napólí, stóran heildsala með einstaka hæfileika til að koma miklu magni af varningi í umferð.

Viðskiptafundurinn gekk vel.

Um kvöldið bauð viðskiptavinurinn honum í mat.

Eftir kvöldmatinn, að fullkomnum ítölskum sið, var gestinum tilkynnt að „teppi“ hefði verið útvegað fyrir nóttina.

Nema hvað þetta var ekkert venjulegt teppi.

Í svefnherberginu beið rússnesk kona, sjötíu og fimm ára, sem fullyrti af öryggi að hún væri fertug.

Að hennar sögn kom félagsskapurinn fyrst.

Peningarnir voru aðeins réttlæting.

Hún hélt því fram að þakklætið skýrði allt.

Þjóðverjinn var ekki alveg sannfærður.

Ekki ég heldur.

Reyndar hljómaði hún grunsamlega eins og ég og helvítis eins dals tilboðið mitt.

Þegar þau höfðu lokið kvöldathöfn sinni slakaði þýski kaupsýslumaðurinn loks nægilega á til að játa vandann sem kvaldi hann.

Rússneska konan hlustaði þolinmóð. Síðan, eins og konur hafa gert um aldir á meðan karlar halda fundi, kom hún fram með hugmynd aldarinnar.

„Byggðu þína eigin smokkaverksmiðju.“

Kaupsýslumaðurinn starði á hana.

Hann gat ekki skilið hvað smokkar kæmu pelum og snuðum við.

Þegar hún sá hve ringlaður hann var hélt hún áfram.

„Hráefnið kemur nú þegar frá Suðaustur-Asíu. Það er hægt að halda framleiðslukostnaðinum lágum. Flutningurinn hefur varla áhrif á lokaverðið. Seldu gæðavörur á viðráðanlegu verði. Líttu á hluta af álagningunni sem fjárfestingu.“

Þjóðverjinn sá enn ekki samhengið.

Þá kom hin raunverulega hugmynd.

„Af hverjum hundrað smokkum sem eru framleiddir skaltu hafa tíu gallaða.“

Kaupsýslumanninum lá við köfnun.

„Gallaða?“

„Bara pínulítið gat. Á stærð við nál. Ósýnilegt.“

Þögn.

Síðan bætti hún við:

„Börnin sjá um afganginn.“

Þjóðverjinn sprakk úr hlátri.
Hann var jú Þjóðverji, og Þjóðverjar kjósa almennt tölfræði fram yfir kraftaverk.

En í fluginu heim dofnaði hláturinn.

Hugmyndin sat eftir.

Svo varð hún að hugsun.

Svo að möguleika.

Svo að möntru.

Að lokum hringdi hann í rússnesku konuna og bauð henni að taka þátt í verkefninu.

Hann bauð henni algjört frelsi varðandi launin.

Hvaða upphæð sem hún vildi skrifa á mánaðarlegu ávísunina sína yrði samþykkt.

Fæðingunum fjölgaði á ný.

Neyslan tók við sér.

Pelabransinn tók við sér.

Og með tímanum gleymdi fólk smokkunum nánast alveg.

Sumir fóru jafnvel að þvo þá, hengja þá til þerris og nota þá aftur.

Svolítill napólískur galdur.

Ferdinando